

விண்மீன் நிறைந்த வானம்

மண்மீதில் உழைப்பாரெல்லாம்
வறியராம்! உரிமைகடேடால்
புண்மீதில் அம்புபாய்ச்சும்
புலையர்செல்வராம்; இதைத் தன்
கண்மீதில் பகலிலெல்லாம்
கண்டுகண்டந்திக் குப்பின்
விண்மீனாய்க் கொப்பளித்த
விரிவானம் பாராய் தம்பி!

நிலாச்சுவேல், விண்மீன் குஞ்சுகள், இருட்டுப்பினை

பாற்புகை முகிலைச் சீய்த்துப்
பளிச்சென்று "திங்கட் சுவேல்"
நாற்றிக் கும்குரல் எடுத்து
நல்லொளிபாய்ச்சிப் பெட்டை
ஏற்பாட்டுக்கடங்காப் பொட்டுப்
பொடிவிண்மீன் குஞ்சு கட்கும்
மறேபார்வை செலுத்திப் "பினை
இருட்டயும்" வளெடுத்துத் தள்ளும்.

பகல்வானில் முகிலோவியங்கள்

பகல்வானிற் கதிரின் வீச்சுப்
பரந்தது! முகிலினங்கள்
வகவைகை ஓவியங்கள்
வழங்கின; யானகைக் கட்டம்!
தகதக எனும் மாணிக்க
அருவிகள்! நீலச்சாரல்!
புகைக் கட்டம்! எரிமலைகள்!
பொன்வங்கை! மணிப்பஞ்சலை!

இருண்டவானம் ஏற்றிய விளக்கம்

கிழக்குப்பெண் விட்டெறிந்த
கிளிச்சிறைப் பரிதிப் பந்து,
செழித்தமறேறிசுவானத்தின்
செம்பரூத் திப்பிங்காவில்
விழுந்தது! விரிவிளக்கின்
கொழுந்தினால் மங்கைமார்கள்
இழந்ததைத் தடிக் கொள்ள
இருள்மாற்றிக் கொடுக்கின்றார்கள்!

காலவானம்

Written by
Monday, 25 August 2008 18:45 -

கோழிக்஁ விற஁று ! வயைம஁,
கொண்டத஁ர஁ இருளதைத் தங்க
மழீயால் உழுதான஁ அந்த
விரிகதிர஁ ச஁லவன஁ ;பின்னர்
ஆழிச஁ழ஁ உலகின் காட்சி
அர஁ம் பிற஁று ! முனயை விழ஁ந்து
வாழிய வயை மனெ஁று
மலர்ந்தது காலவை வானம஁ !

வானவில்

அதிரந்தது கா஁று! நீ ஁ப஁
ப஁ங்கிளவை அசனெந்தா பிற஁று!
முதிரந்திட்ட முகிலின் ச஁ற஁
ம஁பிற஁றுச஁ ! ச஁ற஁றுக் குள஁ள஁
புதனெந்திட்ட கதிரி஁ ப஁த்த
புதுப்புது வண்ண மலெ஁லாம஁
ததம஁பிற஁ற஁ வான வில்லாய்ப஁ !
பாரபி அழகின் தனமவை !

மழவை வான஁

பகலவானமலெ஁ கர஁மு கில்கள஁
படயைடுத஁ தன ! வில்ல஁஁டு
துகள஁ற஁ வா஁ம஁, வலெ஁ம஁
சுழன஁றன மினனி மினனி !
நகதைத்தது கலகல வனெ஁று
நல்ல கார஁முகில்தான஁ ! வறெ஁றி
அகத்த஁ற஁ இயற஁கவைப் பனெ஁ணா஁ள஁
இறவைத்தா஁ப்ப஁ மழயைவை அள஁ளி !

஁ரிகின஁ற வானம஁

தனெ஁சயெயும஁ மலர஁ம஁ தீ யும஁ !
சனெ஁தீ யும஁ நீ ஁றாய்ப஁ப் ப஁஁க஁ம஁ !
கான஁, சயெய஁, ஁஁ர், மலவை, கா, ஆ஁று
கடலலெ஁லாம஁ ஁ரிவத஁஁டு
தானசயெய்த தணலில் தான஁ம஁
஁ரிகின஁றான஁ பகல஁ன஁ ! அங்கு
வானசயெய்த வபெ஁பத஁ தால஁இவ஁
வயைத்தின஁ அபியும஁ வகெ஁ம஁ !

உச்சிப஁ப் ப஁஁துக்க஁ம஁ மாலப஁ப் ப஁஁துக்க஁ம஁ இடவைந஁ரெம஁

உச்சியில் இருந்த வயெய்ய஁ன஁,
஁ரபி மறெ஁கில் வவைத்தான஁,

Written by
Monday, 25 August 2008 18:45 -

நொச்சியின் நிழல்கி ழக்கில்
சாயந்தது ! நுரையும், நீ ரும்,
பச்சையும், பழுப்பு மான
பலவண்ண முகில்கள் கபிபிப்
பொய்ச்சான்று போல, யானை
புகழும்; பின் மலையைக் காட்டும்.

வான் தந்த பாடம்

எத்தனை பெரிய வானம் !
எண்ணிப்பார் உனையும் நீ யே ;
இத்தரை, கொய்யாப் பிஞ்சு;
நீ அதில் சிற்றெறும்பே
அத்தனை பெரும் மெய்யாய்
அப்படித் தானே மானே?
பித்தறே மலேகீ ழ் என்று
மக்கள்தாம் பசேல் என்னே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp037.htm>